

spørgsmål, at vi fik sådan en lidt mere principiel indfaldsvinkel til hele den her diskussion. Ikke desto mindre synes jeg, at det er på sin plads at komme med et par præciseringer, fordi der nu er flere medlemmer af Folketinget, der har stillet spørgsmål, som i hvert fald for mig at se giver anledning til at få præciseret, hvad en justitsminister kan og ikke kan. Der er i hvert fald en meget udbredt misforståelse af, hvad der er levnet mulighed for inden for grundlovens rammer.

Jeg vil godt starte med at understrege, at det ikke er op til en regerings eller for den sags skyld en justitsministers frie, politiske skøn, hvorvidt man lige skal have testet en sag ved domstolene og bede anklagemyndigheden om f.eks. at indlede en opløsningssag.

Der er helt, helt klare rammer i grundloven for, hvad en justitsminister kan og ikke kan. Jeg siger dette, fordi bl.a. hr. Peter Skaarup i et af sine mange indlæg talte om respekt for grundlovens § 78. Den respekt forventer jeg at samtlige folketingsmedlemmer har som en fuldstændig given ting. Vi har rent faktisk alle sammen, da vi blev medlemmer af Folketinget, underskrevet et stykke papir om, at vi vil overholde grundloven. Jeg må sige, at en justitsminister kan efter grundloven kun nedlægge et foreløbigt forbud mod en forening, hvis de retlige betingelser er til stede.

Det er ikke overladt til et frit, bevismæssigt skøn af et flertal i Folketinget eller af en justitsminister at sige: Jeg ved ikke rigtig, om der er nogen betingelser til stede, men lad os da få testet det. Det kan man ikke, hvor meget man end måtte ønske det. Jeg må som minister overholde grundlovens rammer, og jeg skal overholde gældende lovgivning.

Derfor må jeg også sige, at en debat om, hvorvidt man lige skal tage chancen og bevæge sig ind i en gråzone, er en fuldstændig uvedkommende debat i forhold til det, vi diskuterer her. Der er grænser for, hvad jeg som minister kan, uanset hvor usympatisk, intolerant og ubehagelig en organisation som Hizb-ut-Tahrir er, og jeg har ikke mulighed for på det nuværende grundlag, da der ikke er de retlige betingelser til stede, at nedlægge et foreløbigt forbud og søge foreningen opløst ved dom.

Jeg må sige, også til fru Elisabeth Arnold, som har kredset meget, og det må jeg anerkende, om den principielle stillingtagen til, hvad der så skal til, at ja, der skal meget, meget, meget mere til, end hvad der er kendt på nuværende tidspunkt. Man kan ikke søge en forening opløst ved dom,

fordi et eller to medlemmer af foreningen har begået noget strafbart. Det tror jeg også fru Elisabeth Arnold vil erkende.

Men som regeringen klart har tilkendegivet, er der naturligvis, og det er jo derfor, vi har en grundlov, tilfælde, hvor man må sige, at her kan det give mening at få undersøgt, om foreningen kan opløses ved dom. Men der skal altså meget mere til, end hvad der er kendt på nuværende tidspunkt, for så vidt angår foreningen Hizb-ut-Tahrir.

KI. 18.05

En anden debat, som har kørt sideløbende i dag, har så været hele spørgsmålet om, hvad så med grundlovens § 78, stk. 2: Har en justitsminister ikke en pligt her? Det er rigtigt, at der er forskellige juridiske vurderinger af, hvor langt den pligt går, men også den diskussion må jeg sige i det hele taget er fuldstændig uvedkommende for den debat, vi har om at søge Hizb-ut-Tahrir opløst.

Jeg har allerede tilkendegivet, at jeg ikke skal trækkes til truget for at søge en forening opløst ved dom. Jeg har meget klart tilkendegivet på regeringens vegne, at hvis de retlige betingelser er til stede, så vil jeg bede anklagemyndigheden om at søge foreningen opløst ved dom. Så hele den her diskussion om en pligt er sagen fuldstændig uvedkommende. Jeg er absolut ikke kun mit ansvar som minister bevidst, men jeg har en klar interesse i, at en sådan forening, såfremt den virker ulovligt, bliver opløst. Så den diskussion synes jeg måske, om end den kan være juridisk interessant, er denne sag uvedkommende, for regeringen har klart tilkendegivet, hvordan vi ønsker at forholde os, hvis foreningen har et ulovligt formål, og som sagt har vi også tænkt os at oversende en grundig juridisk redegørelse.

Jeg synes, det er nødvendigt, fordi der sidder masser af mennesker og lytter til denne her debat i dag, at man ikke sidder tilbage med et billede af, at vi har et vrangvilligt flertal i Folketinget, at på trods af at denne her forening er noget så usympatisk og noget så ulovlig, så vil vi ikke foretage os noget. Jeg tror ikke, der var noget, vi alle sammen hellere ville end vise, at en sådan forening kan vi ikke tolerere, og at vi vil bruge de muligheder, der er inden for grundloven til også at få en sådan forening opløst, men jeg må bare sige, at de retlige betingelser ikke er til stede.

Jeg sætter grundloven over alt andet, også over min vrede over og afsky for foreninger som